

a modré oči jí zářily nadšením. „Ty jsi nebeské jednorožce asi už zahlédla, ale já žila celý život na zámku. Viděla jsem spoustu královských hostin a zlatých korun, ale ještě nikdy jsem nespatriila něco tak úžasného jako tahle stvoření.“

„Takhle zblízka jsem je poprvé viděla až včera,“ řekla Mája. „Podívej, tamhle je to hříbátko!“

Jednorožčí mládě se odpoutalo od maminky, mrskalo ocáskem a vesele pobíhalo po údolíčku. Mája si sedla na bobek a natáhla ruku. Hříbě pohodilo sněhobílou hřívou a podívalo se na ni. Nakonec k ní přiběhlo a jemně jí ožužlávalo prsty.

Máje se rozbušilo srdce radostí. Ani se neodvažovala doufat, že se k hříbátku ještě někdy dostane tak blízko, a teď si s ním navíc díky kouzelnému kamenu může popovídat.

Nervózně polkla. „Ahoj, já jsem Mája. Neboj se – mám kouzelný kámen, díky kterému s tebou můžu mluvit.“

Hříbě se leklo a o několik kroků couvlo. Potom znovu popošlo dopředu. „Já jsem Jetýlek,“ představilo se s tichým zaržáním. „Děkuju, že jsi mi včera pomohla.“

„Není zač!“ Mája se usmála.

Jetýlek k ní přistoupil, lehce jí zabořil chřípí do vlasů a znovu odcválal pryč.